

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 161/2020
15.10.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., ..., чији је пуномоћник Љубица Томић, адвокат у ..., против туженог ДУНАВ-РЕ АД Београд, Ул. кнеза Михаила 6/2, чији је пуномоћник Дејан Давидовић, адвокат у ..., ради поништаја арбитражне одлуке, вредност предмета спора 55.091.581,69 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда ЗПж 1097/18 од 06.11.2019. године, у седници већа одржаној 15. октобра 2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда ЗПж 1097/18 од 06.11.2019. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Привредни апелациони суд је донео пресуду ЗПж 1087/18 дана 06.11.2019. године којом је одбио жалбу тужиоца као неосновану и потврдио пресуду Привредног суда у Београду П 4150/16 од 27.10.2017. године, којом је одбијен тужбени захтев којим тужилац тражи да суд поништи арбитражну одлуку донету у Београду дана 08. јуна 2016. године у међународној ad hoc арбитражи према Uncitral арбитражним правилима из 2010. године, између туженог и тужиоца, у целости, осим у делу тачке 315 којом је тужени обавезан да плати тужиоцу износ од EUR 58.808,60 и GBP 6.665,13 са припадајућом затезном каматом по стопи прописаној Законом о стопи затезне камате почев од 08. јуна 2016. године до исплате, и обавезан тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 670.000,00 динара, те је одбијен захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против наведене правноснажне другостепене пресуде је тужилац изјавио благовремену и дозвољену ревизију, којом пресуду побија због битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, које су учињене у поступку пред другостепеним судом и због погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију тужиоца.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду по одредбама члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/2011 .... 18/2020, у даљем тексту – ЗПП) и нашао да ревизија тужиоца није основана.

Другостепена пресуда донета је без битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Ревидент истиче да је другостепени суд учинио битне повреде парничног поступка од утицаја на доношење законите и правилне пресуде, у смислу члана 374. став 1. ЗПП, тиме што није ценио да ли је дејство побијане арбитражне одлуке у супротности са јавним поретком Републике Србије, односно да ли постоји повреда јавног поретка Републике Србије, чиме је у потпуности изостала судска контрола арбитражне одлуке институтом јавног поретка од стране Привредног апелационог суда. Ревизијски суд налази да овај навод ревизије не стоји, јер је другостепени суд, и поред изнетог становишта да би у ситуацији када је арбитражна одлука донета применом домаћег материјалног права испитивање да ли је њено дејство у супротности са јавним поретком Републике Србије значило да редовни суд у суштини цени правилност одлуке арбитражног суда, што је ван овлашћења редовног суда, оценио да оспорена арбитражна одлука не садржи елементе који су противни јавном поретку Републике Србије. О елементима повреде јавног поретка на које је ревидент указивао током парничног поступка другостепена одлука садржи разлоге, у мери коју прописује одредба члана 396. ЗПП, јер садржи оцену другостепеног суда о битним жалбеним наводима тужиоца и разлозима које је суд узео у обзир по службеној дужности. Посебно, наводима ревизије истиче се да другостепени суд не помиње у образложењу ревизијом побијане пресуде доказе у погледу чињеница и терете доказивања чињеница. Овај навод у суштини се тиче повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, који није законом предвиђен ревизијски разлог за побијање другостепене пресуде. Оцена доказа ради утврђивања чињеница од значаја за одлуку о тужбеном захтеву, и у вези са тим оцена става суда о терету доказивања битних чињеница, од значаја је за правилност утврђеног чињеничног стања, што такође није релевантан ревизијски разлог. Стога, указивање у ревизији да је другостепени суд био дужан да изнесе своје разлоге о битним чињеницама, не може бити основ за преиспитивање другостепене пресуде од стране ревизијског суда. На оспоравање утврђеног чињеничног стања усмерени су и наводи ревизије да је другостепени суд потврдио првостепену пресуду пропуштајући да утврди значај доказа чију доказну снагу оспорава ревидент.

Закључак је да ревидент не указује основано на битне повреде одредаба парничног поступка учињене пред другостепеним судом које би биле од значаја за правилност одлуке у смислу члана 374. став 1. ЗПП.

Побијана пресуда донета је на основу чињеничног стања учињеног од стране првостепеног суда, да су парничне странке биле у уговорном односу по основу уговора о ретроцесији, којим је извршена дисперзија ризика из уговора о осигурању и из уговора о реосигурању, са осигуравача ДУНАВ ОСИГУРАЊА на туженог и на тужиоца. Тужилац је на себе преузео део обавезе за случај наступања штетног догађаја, који је у току поморског превоза терета и наступио, због чега је тужени, реосигуравач, од тужиоца као ретроцесионара тражио накнаду у висини уговореног удела ретроцесионара у штети. Тај захтев је био повод за арбитражни поступак који је

спроведен у Београду уз договорену примену српског материјалног права, у ком поступку је донета одлука 08.06.2016. године према којој је тужилац обавезан да туженом плати износ од 313.502,00 УСД на име удела у штети по основу уговора о ретроцесији, који удео износи 35% од 89,572%, са законском затезном каматом од 29.10.2012. године. Доношењу одлуке о предмету арбитраже претходила је немогућност двојице арбитра да донесу једногласну одлуку о предмету спора, због чега су предмет уступили именованом председнику Арбитражног већа, ради коначног пресуђења. Председник Арбитражног већа је донео коначну одлуку која је, делимично, предмет побијања тужбом у овом парничном поступку. Штета се огледала у томе што је на пловилу ЕОС, које је превозило робу осигураника Југоимпорт СДПР дошло до квара, због чега се указала потреба за спашавањем, трошак чега је изнео 1.000.000 евра. Осигураник се обратио реосигуравачу, овде туженом који је платио свој удео у штети, након чега се обратио тужиоцу као ретроцесионару ради накнаде припадајућег дела штете у складу са уговором о ретроцесији. Тужилац је поднесцима и на рочиштима у арбитражном поступку био слободан да изнесе своје мишљење поводом евентуалне инкорпорираниности институтских клаузула у уговорни однос са туженим. Арбитражна одлука садржи, по закључку нижестепених судова, темељно образложење, којим је арбитар образлагао примедбе странака и давао своје мишљење. Арбитражна одлука је донета применом права Републике Србије, као уговореног меродавног права. У образложењу арбитражне одлуке, арбитар није износио било какве тврдње и наводе поводом предмета спора, већ је ценио наводе које су изнеле странке. Посебно, арбитражна одлука садржи темељно образложење којим арбитар даје своју чињенично-правну оцену околности о класификацији пловила ЕОС којим је вршен превоз товара, непостојања, односно постојања наоружане страже на том пловилу, околности о престанку рада мотора брода - те да је брод плутао без контроле, околности о ангажовању компаније из Грчке ради помоћи и оправданости ангажовања управо те компаније за спашавање у конкретним околностима, уз закључак арбитра да тужилац није доказао да је акција спасавања била превара. У арбитражној одлуци образложено је да тужилац није тражио да буде укључен у поступак провере и ликвидације штете. Одлука садржи и оцену арбитра поводом награде за спасавање. Посебно, у погледу примене додатних, институтских клаузула арбитар је образложио зашто сматра да нема места примени различитих права на поједине делове уговора, тзв. „цепања статута“. Такође, арбитражна одлука садржи и закључак о постојању обавезе тужиоца да накнади припадајући део штете туженом.

На основу тако утврђеног чињеничног стања је од стране нижестепених судова изведен закључак да побијаном арбитражном одлуком није повређен јавни поредак, те да тужилац није доказао разлоге који би оправдавали поништај арбитражне одлуке као несагласне јавном поретку Републике Србије. У том правцу је другостепени суд прихватио у целини образложење првостепеног суда, не образлажући детаљно пресуду позивом на одредбу члана 396. став 2. ЗПП.

Тужилац побија арбитражну одлуку са разлога предвиђених одредбама Закона о арбитражи („Службени гласник РС“ бр. 46/2006) у члану 58. став 2. тачка 2., којим је прописано да ће поништај одлуке суд изрећи ако утврди да су дејства одлуке у супротности са јавним поретком Републике.

Тужилац сматра да је арбитражном одлуком повређен процедурални јавни поредак Републике Србије, јер арбитражна одлука није образложена ваљано у погледу кључних чињеница и примене материјалног права, а донета је у арбитражном поступку

који није спроведен на начин да се може сматрати поштеним, јер странке нису имале једнак третман у спору. Тиме је по становишту тужиоца повређено његово право на правично суђење, као елемент јавног поретка Републике Србије. Истиче да је арбитражна одлука арбитрарна, јер не садржи доказе у погледу битне чињенице да се штетни догађај десио и да је штета настала. У вези са тим, арбитражна одлука не садржи образложење о битним аргументима тужиоца, у погледу контрадикторности изнетих доказа и непостојања доказа о настанку штете, које је аргументе тужилац истицао у арбитражном поступку. Тиме је тужиоцу ускраћено право да изнесе своје ставове, што је само по себи повреда јавног поретка. Арбитражна одлука је заснована на примени погрешног меродавног права, у погледу институтских клаузула. Тужилац указује на чињеницу да пловило које је осигурано није имало уговорене класификације (регистрацију) у складу са условима осигурања и уговореним институтским клаузулама, којима је уговорено енглеско право као меродавно. Арбитар је, по становишту тужиоца, у погледу испуњености услова за исплату штете самовољно утврдио да није уверен да су странке хтеле да уговоре енглеско право из институтске клаузуле, иако то ниједна странка није спорила, и самовољно је применио српско право на институтске клаузуле. Да је примењено, по становишту тужиоца уговорено енглеско материјално право, захтев за накнаду штете био би одбијен, због неиспуњености посебно уговореног услова у погледу класификације пловила, о чему тужилац као странка против које је арбитражна одлука донета, није могао да изнесе своје ставове.

Тужилац сматра да је арбитражна одлука арбитрарна јер је донета у одсуству доказа о штетном догађају, које доказе је арбитражно веће тражило, а одлука коначно донета без образложења зашто изостанак тих доказа надарбитру није био битан. Сматра да је изостало образложење арбитра о аргументима тужиоца о контрадикторности презентираних доказа, и о непотписаној документацији која је коришћена за доказ. У погледу утврђивања кључних чињеница на којима је заснована арбитражна одлука сматра да је арбитар пренео терет доказивања на тужиоца, упркос специјалном правилу о терету доказивања из члана 763. тачка 2. Закона о поморској и унутрашњој пловидби, и да такав терет доказивања повређује принцип процедуралног јавног поретка и онемогућује тужиоца да на једнак начин изложи своје ставове. Указује да се о томе ни првостепени ни другостепени суд нису изјаснили. У правцу наведене примедбе тужилац сматра индикативним садржај арбитражне одлуке да: „тужилац сматра да незгода на броду није стварна, а нема доказа за тако озбиљну тврдњу“. Оспорава утврђење на коме је заснована арбитражна одлука о временским условима у време спашавања пловила, истицањем да су временски услови били повољни. Контрадикторна је документација о спашавању брода, времену, почетку и завршетку спашавања. По становишту тужиоца изостала је оцена доказа и аргумената о кључном питању - је ли било штетног догађаја и спашавања, док је и у арбитражној одлуци, као и у одлукама редовних судова, обавезно излагање фактичких и правних аргумената, и изношење ваљаних разлога за сваку одлуку о спорном чињеничном и правном питању. Сматра да је арбитражни суд пропустио да одлуку заснује на пуној и темељној оцени питања која су кључна за доношење одлуке, и да то представља истовремено и повреду јавног поретка Републике Србије. Национални судови врше одређену контролу и гарантују у погледу правичности и исправности арбитражних поступака, за које су оценили да су били у складу са поштовањем људских права. Међутим, сматра да првостепени ни другостепени суд у овој парници не дају своје разлоге зашто сматрају да је арбитражна одлука образложена, и то на све околности на које тужилац указивао на расправи арбитражном већу као битне. Међу тим питањима је и питање шта је по мишљењу арбитра „опасност“. Затим, указује на потребу за оценом веродостојности

исказа сведока Vassos, који је правни заступник спасиоца који је за наводно спашавање наплатио 1.000.000 УСД од осигураника, те га сматра заинтересованим лицем за предмет спора. По схватању ревидента, нижестепени судови нису навели зашто сматрају да нема повреде фер суђења и повреде јавног поретка Републике, када нема образложења о доказима о квару на мотору и спашавању, и о пребацивању терета доказивања на тужиоца, противно процесним одредбама. Ревидент истиче да је непостојање уговорене оружане пратње на пловилу које је превозило осигурани товар доказано и утврђено је арбитражном одлуком, али сматра битним да ни осигуравач, нити реосигуравач, овде тужени нису искористили законски рок да поднесу тужбу за раскид уговора о осигурању и уговора о реосигурању, иако су знали или морали знати за наведену чињеницу, што истиче у прилог несавесности туженог као правно релевантне околности, посебно код чињенице да су осигуравач и тужени повезана лица. Сматра да такво поступање приликом исплате накнаде штете повезаном лицу јесте супротно јавном поретку и начелу максимално добре вере, као руководећем у области поморског осигурања. Тим питањем није се бавио ни арбитар у доношењу арбитражне одлуке, већ је само у одлуци констатовано да нема доказа да су уговор о осигурању, или полисе поморског осигурања поништене судском одлуком. Коначно, ревидент повреду процедуралног јавног поретка доношењем спорне арбитражне одлуке види и у томе да је арбитар испитивао чињенично питање које међу странкама уопште није било спорно, односно није ни изнето пред арбитражни трибунал, о томе да ли су странке заиста уговориле или хтеле да уговоре енглеско право као меродавно. Пошто се примењивало српско процесно право у арбитражном поступку, арбитар није имао овлашћења у одредбама Закона о парничном поступку да чињеницу коју странке нису изнеле пред суд разматра, а тако није могао да мења уговорено материјално право међу странкама, за које сматра енглеско меродавно право чија примена резултира уговореном институтском клаузулом, а која води ка аутоматском одбијању да се исплати накнада штете по уговору о ретроцесији. За наведене повреде нижестепени судови у својим одлукама не дају никакво образложење у погледу повреде јавног поретка. Сама инкорпорираност институтске класификационе клаузуле 354 01/01/2001 значи да осигураник који није извршио обавезу предвиђену класификационом клаузулом, то јест који у моменту настанка штете није товар превозио прописно регистрованим пловилом и о томе није обавестио осигуравача, односно реосигуравача, односно ретроцесионара, нема право на накнаду штете, што је аутономно правило садржано у институтској клаузули инкорпорирано у уговору.

Испитујући побијану пресуду у границама разлога наведених у ревизији, а пазећи и по службеној дужности на правилну примену материјалног права, Врховни касациони суд налази да наводи ревизије не стоје.

Пре свега, разлози због којих тужилац тражи поништај арбитражне одлуке имају за основ одредбу члана 58. став 2. тачка 2. Закона о арбитражи, па је основно питање домета јавног поретка Републике Србије, и оцене да ли су дејства предметне арбитражне одлуке у супротности са јавним поретком Републике Србије.

Циљ наведене норме јесте да се спречи правно дејство арбитражне одлуке када се одлуком повређују основна начела и вредности на којима почива друштвено уређење у Републици Србији. Овај суд се приклања схватању да се одредбе о јавном поретку у контексту међународне арбитраже уско тумаче, чиме се супротставља ширењу основа, односно ширењу могућности за спречавање правног дејства арбитражних одлука, јер, како то првостепени суд правилно схвата, другачији резон би

обесмислио поступак арбитраже, коју су саме странке предвиделе за решавање међусобног спора. Како се тужилац позива на повреду процедуралног јавног поретка, овај суд износи став да о томе може бити речи само у случајевима очигледног кршења основних процесних права странке у поступку доношења арбитражне одлуке. С обзиром да се у ревизији тужилац осврће и на материјално правне институте, па тако и на принцип савесности и поштења у испуњавању уговорних обавеза, овај суд изражава становиште да би се и у том погледу сматрало да је арбитражна одлука супротна јавном поретку у случају када су њена дејства противна основним принципима и начелима на којима се заснива правни систем Републике Србије. Дакле, контрола исправности арбитражне одлуке пред судом јесте ограничена. Своди се на контролу да ли је арбитражна одлука донета уз такве грешке, процесне или материјално-правне, да би њено дејство било неприхватљиво, јер би било супротно основним начелима јавног поретка.

Оценом ревизијских навода и утврђене садржине арбитражне одлуке и осталих битних чињеница које је утврдио првостепени суд, а другостепени прихватио за правилно утврђене, ревизијски суд налази да нема основа за поништај арбитражне одлуке са разлога супротности са јавним поретком.

Према садржини списка предмета, и према садржини првостепене пресуде о наводима тужбе у овој парници, стоји да примена институтске клаузуле није од стране тужиоца, ни од стране туженог, оспоравана, из чега произилази да ова чињеница јесте била нотирана као битна, па даље произилази да је арбитар имао право да одлучи о меродавном материјалном праву имајући у виду и ту клаузулу. То даље значи да тужилац јесте имао могућност да у поступку арбитраже укаже на исту. У поступку арбитраже овде тужилац је био тужени. Дакле, већ на основу таквог положаја у поступку имао је могућност да тужби супротстави наводе о уговарању институтске клаузуле која би, по његовом становишту које излаже у ревизији, представљала институционални механизам за доношење одлуке о одбијању тужбеног захтева, због околности да пловило није било регистровано на уговорени начин. У арбитражној одлуци утврђена је чињеница о класификацији пловила, односно о повреди члана 1. тачка 1. институтске класификационе клаузуле. Све то указује да тужилац неосновано из тока поступка изводи закључак да му арбитражно веће није пружио прилику да презентује своју аргументацију у погледу свих суштинских конститутивних елемената који су довели до закључка у арбитражној одлуци, конкретно о меродавном праву из институтске клаузуле. Не може се прихватити становиште ревидента да уговорање институтске клаузуле на коју се позива није било предмет арбитражног поступка, већ да је арбитар самовољно изменио уговорено меродавно право. Напротив, арбитар је одлучио о меродавном праву на основу уговора, чије су одредбе биле познате странкама, па су могле бити антиципиране од стране странака као битне.

Према изнетој оцени ревизијског суда не стоје наводи ревизије о повреди права тужиоца на расправљање у поступку у ком је донета арбитарна одлука. О питању инкорпорираности институтске класификационе клаузуле 354 01/01/2001 се према напред изнетом тужилац могао изјаснити. Шта више, према одредби члана 7. став 1. Закона о парничном поступку, чије се норме према споразуму странака примењују у арбитражном поступку, странке су дужне да изнесу све чињенице на којима заснивају своје захтеве и да предложе доказе којима се утврђују те чињенице. Не доказују се чињенице које нису спорне. Да би се тужилац основано позвао на тврдњу да је арбитар у подлогу арбитражне одлуке узео чињеницу која није истакнута у поступку као

спорна, било је неопходно да се пре свега тужилац позове на чињеницу о инкорпорираниости институтске клаузуле у уговор, ако је сматрао да се захтев противне странке може одбити применом управо те клаузуле садржане у уговору. Тужилац без успеха истиче да је онемогућен у истицању такве битне чињенице којом је могао, по свом схватању, успети у арбитражном поступку. Нема околности које би указале на то да је у томе био спречен од стране противне странке или арбитра. У оцени одредаба уговора закљученог међу странкама, од стране арбитра, у процесу доношења одлуке, свакако да странке нису у прилици да одговоре на сваки корак у мисаоном процесу арбитра. Према расправном начелу, садржаном у одредби члана 5. Закона о парничном поступку, суд ће свакој странци да пружи могућност да се изјасни о захтевима, предлозима и наводима противне странке и не може своју одлуку да заснује на чињеницама о којима странкама није пружена могућност да се изјасне. Како је, дакле чињеница садржине уговора међу парничним странкама о институтској клаузули била позната обема странкама, то је и тужилац био у могућности да се изјасни о њеном значају. Шта више, према одредби члана 228. Закона о парничном поступку тужилац у овој парници је био дужан да изнесе чињенице о значају уговорене институтске клаузуле којом оспорава основаност захтева туженог, као предмета арбитражног поступка. У односу на противну странку тужилац ни на који начин није био осујећен у арбитражном поступку да изнесе тврдњу о значају институтске клаузуле.

Уз то, по садржини институтске класификационе клаузуле 354 01/01/2001, то осигурање примењује се само на робу која се превози бродовима који су класификовани код класификационог друштва, нашта и тужилац указује. Робе које се превозе бродовима који нису класификовани на тај начин, треба одмах пријавити осигуравачу како би се договориле стопе и услови. Ако штета наступи пре него што се постигне такав договор, покриће се може пружити само ако се оно могло уговорити уз разумну комерцијалну стопу и према разумним комерцијалним условима тржишта. Оваква садржина институтске класификационе клаузуле противно схватању тужиоца не указује нужно на одбијање захтева за исплату из уговора о осигурању, већ се цени да ли би се покриће могло уговорити, свакако, уз разумну комерцијалну стопу и према разумним комерцијалним условима тржишта. Тужилац не указује на одсуство такве могућности између осигураника и осигуравача у конкретном случају, у ситуацији када пловило којим је осигурани терет превожен није било класификовано на уговорени начин. Код такве садржине класификационе клаузуле није од значаја да ли се на то осигурање примењује енглеско право.

Према томе, арбитражном одлуком нити је повређено расправно начело на штету тужиоца, нити је погрешно примењено материјално право, избегавањем примене енглеског права као меродавног како то тврди тужилац.

Истицањем да је арбитражна одлука арбитрарна, јер је заснована на чињеничном стању које је утврђено у одсуству доказа у погледу битне чињенице да се штетни догађај уопште десио и да је настала штета, тужилац иде за тим да исходuje преиспитивање исправности резона арбитра у оцени доказа који јесу изведени и утврђивању битних чињеница према садржини таквих доказа који су у арбитражном поступку пружени. То није задатак парничног поступка у којем се испитује да ли је арбитражна одлука по свом дејству у супротности са јавним поретком Републике Србије. Арбитражна одлука садржи образложење о доказима, њиховој оцени и чињенично стању које је арбитар утврдио. И Врховни касациони суд цени да су разлози којима се руководио првостепени суд у оцени садржине арбитражне одлуке о

утврђеном чињеничном стању правилни и довољни. Оцена изведених доказа у домену је суда, у овом случају арбитраже. Према одредби члана 8. Закона о парничном поступку суд одлучује по свом уверењу, на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно, свих доказа као целине и на основу резултата целокупног поступка које ће чињенице да узме као доказане. И према стању у списима предмета и разложима које је изнео у образложењу првостепени суд, то је арбитар приликом доношења арбитражне одлуке и чинио. Преиспитивањем оцене изведених доказа, од стране редовног суда, по становишту ревизијског суда искорачило би се из основа за понишај одлуке у сврси очувања јавног поретка. Преношењем терета доказивања чињеница, како то истиче тужилац, није повређено „фер“ суђење. Арбитражна одлука је заснована на закључку арбитра на основу оцене раположивих и изведених доказа да се штетни догађај јесте десио и да је настала штета, па је у том контексту дозвољено оценити да тужилац није пружио доказе да се такав догађај десио преваром. Тиме се не преваљује терет доказивања да се неизван догађај десио, нити о настанку штете, на тужиоца, већ се доказаност чињеница цени и с обзиром на изостанак доказа који би указали да је у питању превара.

Указивање је ревидента на околност да осигуравач није тражио поништај уговора о осигурању са разлога утврђене чињенице, да није постојала оружана пратња осигуране робе на пловилу. Околност да је осигуравач, евентуално, поступао несавесно у испуњењу обавезе из уговора о осигурању када се није користио могућношћу да поништава уговор о осигурању са разлога изостанка уговорене обавезе на оружану пратњу осигуране робе, са основом у одредбама члана 908. Закона о облигационим односима, није од значаја да се дејство арбитражне одлуке може оценити као противно фундаменталним начелима правног система Републике Србије, односно јавном поретку. То правилно оцењује и првостепени суд.

Из изнетих разлога је ревизијски суд одбио ревизију тужиоца као неосновану, по одредби члана 414. ЗПП.

**Председник већа – судија,
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић